

leste hos mig, da jeg fra Begyndelsen af har været bestemt paa at ville stemme for nærværende Forslag, fordi jeg tror det rigtigt, at vi i Aar som dette ikke vige tilbage for en Indkomstskat. De Røster, der have lydt om, at vi bedre kunde faae vore Skatter omændrede, naar vi udsatte Indkomstskatten til samtidig Behandling med Skattereformerne, kan jeg ikke slutte mig til. Jeg tror, at den høitærede Finantsministers Udtalelser i saa Henseende er rigtige, men han har bestandig sagt: Forinden jeg gaar ind paa nogen Reform af vore Skatteobjekter, vil jeg have Sikkerhed for at kunne faae Penge ad anden Vej. Jeg tror, at vi med større Sikkerhed kunne vente at faae Forandringer i Toldafgifterne, Bygningsskatten og Sportelafgifterne, naar vi fige til den høitærede Minister: Nu er der Penge i Kassen; vi have allerede sidste Aar vedtaget en Indkomstskat, og nu ere vi berettigede til at faae disse Skatter og Afgifter forandrede. I saa Tilfælde tror jeg ikke, at den høitærede Finantsminister vil kunne undlade at give efter for det Tryk, som da vil hvile paa ham, thi det vil da efter min Mening være aldeles berettiget at fordre en Forandring i visse af de nu bestaaende Skattelove. Dette er Hovedgrunden for mig til at stemme for det foreliggende Forslag om en Indkomstskat, og jeg skal som Følge heraf anbefale det paa det Bedste.

J. A. Hansen: Det er ikke min Hensigt at tale om denne Sags finantsielle Side; med Hensyn til dette Spørgsmaal er jeg saa fuldkommen enig med den høitærede Finantsminister om, at det er saa udbæberet, at der ikke fra nogen Side vil kunne siges noget Nyt derom. Jeg tror, at, hvad denne Side af Sagen angaar, have vi Alle dannet os vor bestemte Mening, hvori der ikke vil ske nogen Forandring, om man ogsaa talte om det Samme i flere Dage. Jeg har min bestemte Mening derom, og det er den, at en Indkomstskat i Aar vil være aldeles overflø-

dig. Det har ikke kunnet nægtes, hvad de Herrer, der ere af en anden Mening end vi, ville indrømme, at vor Reservecfond, som en Taler igaar sagde, bugner af Gylde, og at vor Kassebeholdning er vel forsynet, og Opjørelsen paa Finantsloven viser, at der ikke er fjerneste Nødvendighed for at bevilge nogen Indkomstskat i Aar for at skaffe yderligere Resourcer; dette er min bestemte Opfattelse efter hele den Debat, der har fundet Sted baade i det andet Thing og her. Derfor kunde det ikke falde mig ind igjen at bede om Ordet for at fige Videre derom; men da jeg igaar bad om Ordet, var der fremkommet forskellige Ting, som jeg kunde ønske at fige et Par Ord om. Det var nemlig, hvad der fremkom fra de ærede Medlemmer for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) og Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen). Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds gjorde gjældende, at vi nu i mange Aar havde arbejdet hen til at faae en Indkomstskat, og hvorledes vilde det kunne forenes dermed, sagde han, om man nu vilde opgive den; nei, nu maatte vi fastholde den, naar vi endelig havde faaet den. Jeg har i alle disse Aar været med til og arbejdet paa at faae en Indkomstskat; men naar jeg har gjort det, har det været for at have en Indkomstskat dels til den Tid, hvor Landet var i en saadan Stilling, at det nødvendig trængte til yderligere Midler, og dels for, at man kunde have eller lindre andre Skatter, der vare uhenfsigtsmæssige. Jeg har derimod aldrig tænkt mig, at vi skulde tage en Indkomstskat, naar vi ikke derved fik Forandring i de ældre Skatter, der var nogenlunde tilsvarende, eller naar ikke Landet var i saa betrængte Omstændigheder, at vi ikke kunde komme igjen med de ordinære Indtægter, men maatte have ekstraordinære. Jeg har ikke kunnet tænke mig Rimeligheden af, at jeg skulde kunne give min Stemme til en Indkomstskatlov, uden at et af disse Tilfælde laa for. Da jeg nu ikke kan finde, at noget af disse Tilfælde ligger for her, er det naturligt, at jeg maa stemme mod